

שפת אמת שמות פרשת שקלים שנה תרמ"א

"משנכנס אדר מרבין בשמחה", הוא שמחת הנדבה שהביאו בניי בכל אדר השקלים. ואיתא מצות שקבלו עליהם בשמחה עדיין עושין כו'. וכל נדבת ישראל לשמים היתה בשמחה, [כמו שכתוב במשכן: 'האנשים על הנשים' וכן במקדש בימי דוד וגם בבית שני התנדבו בשמחה ע"ש]. לכן נתעורר שמחת עבודת ביהמ"ק בימים אלו.

וגם עתה שאין לנו לא משכן ולא מקדש יש להרבות בצדקה בימים אלו .. שע"י נדבת המשכן נתקנו בני ישראל אחר החטא דכתיב בכל לבבך כו' נפשך כו' מאודך.

וכל זה קיימו בניי ביציאת מצרים, שנמשכו אחריו ית' כמ"ש: "לכתך אחרי במדבר" זה 'בכל לבבך'. ובמתן תורה 'בכל נפשך' כמ"ש: "נפשי יצאה בדברו" ונתקדשו נפשות בניי במתן תורה. אח"כ בנדבת המשכן נתקיים 'בכל מאודך'.

לכן נתן הקדוש ברוך הוא נכסים לאדם שיוכל למצוא עזר גם בימי ירידה ע"י מעשה הצדקה. שכמו שאדם נותן מנכסיו השייכים לו בעבור רצונו ית'. כן זוכה שיחזירו לו המדריגות שנאבדו ממנו ע"י החטא כמ"ש: "מתן אדם ירחיב לו". וכמ"ש במ"א:

נראה שרומז לשפת אמת פרשת ראה תרל"א שם כתב:

במדרש כי ירחיב. מתן אדם ירחיב לו כו' הקדוש ברוך הוא מתיר אסורים כו'. פשוט מי שנותן נדבת לבו להש"י זה עצמו מרחיב לו. כי כל המיצר נעשה רק מהסתרת החיצוניות ורק לנסיון. וכשאדם גובר רצונו ומניחו בעבור רצון הש"י. זה עצמו פותח הפנימיות ומבטל ההסתר. וזה ירחיב לו.

עוד כתב השפת אמת בפרשת שקלים תרל"ד:

באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים. אף כי התרומה הוא בניסן. חדש והבא קרבן מתרומה חדשה. רק שבני ישראל צריכין לעורר זה ההתחדשות ע"י הנדבה כי בחודש אדר שהביאו כל בניי את שקליהם התעורר עת רצון מאוד. וגם כי הזמן מעורר לב בני ישראל להתנדב להש"י. ושניהם אמת. וזה מביא אח"כ התחדשות. כ' מתן אדם ירחיב לו. כפי מה שאדם נותן משלו. יוצא מכל המצרים. והוא הכנה לפסח. כי גם עתה יש הרצון והנדבה שבניי מוכנים לתת השקלים. אף כי א"י לקיים בפועל. ולכך מביא שמחה, כדכתיב: "ולישרי לב שמחה שכשיוצאין לחירות מיצה"ר באין לישרת לב:"

תלמוד ירושלמי מסכת שקלים פרק ד

ר' יהודא בשם ר' שמואל תלמידי חכמים המלמדין את הכהנים הלכות שחיטה הלכות קבלה הלכות זריקה נוטלין שכון מתרומת הלשכה